

Sygn. akt: I C 70/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Remigiusz Drzewiecki
Protokolant:	Sekretarka Anna Jakubiszyn

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2017 r. na rozprawie w N.

sprawy z powództwa K. K. (1), S. K.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. solidarnie na rzecz powodów K. K. (1) i S. K. kwotę 15.662,10 zł (piętnaście tysięcy sześćset sześćdziesiąt dwa złote dziesięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 2 lutego 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty

II. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. solidarnie na rzecz powodów K. K. (1) i S. K. kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego, kwotę 784 zł (siedemset osiemdziesiąt cztery złote) tytułem opłaty sądowej oraz kwotę 96,57 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych pięćdziesiąt siedem groszy) tytułem części kosztów opinii biegłego,

III. nakazuje ściągnąć od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nysie kwotę 202,03 zł (dwieście dwa złote trzy grosze) tytułem części poniesionych kosztów opinii biegłego,

IV. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda K. K. (1) kwotę 3.000 zł (trzy tysiące złotych) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 2 lutego 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

V. w pozostałym zakresie powództwo K. K. (1) oddala,

VI. zasądza od powoda K. K. (1) na rzecz strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. kwotę 560,96 zł (pięćset sześćdziesiąt złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu części poniesionych kosztów procesu,

VII. nakazuje ściągnąć od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nysie kwotę 42,31 zł (czterdzieści dwa złote trzydzieści jeden groszy) tytułem części poniesionych kosztów opinii biegłego i dokumentacji medycznej,

VIII. nakazuje ściągnąć od powoda K. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nysie kwotę 98,73 zł (dziewięćdziesiąt osiem złotych siedemdziesiąt trzy grosze) tytułem części poniesionych kosztów opinii biegłego i dokumentacji medycznej,

IX. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powódki S. K. kwotę 5.000 zł (pięć tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 2 lutego 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

X. w pozostałym zakresie powództwo S. K. oddała,

XI. zasądza od powódki S. K. na rzecz strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. kwotę 1.281,60 zł (jeden tysiąc dwieście osiemdziesiąt jeden złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu części poniesionych kosztów procesu,

XII. nakazuje ściągnąć od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nysie kwotę 67,94 zł (sześćdziesiąt siedem złotych dziewięćdziesiąt cztery grosze) tytułem części poniesionych kosztów opinii biegłego i dokumentacji medycznej,

XIII. nakazuje ściągnąć od powódki S. K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nysie kwotę 203,82 zł (dwieście trzy złote osiemdziesiąt dwa grosze) tytułem części poniesionych kosztów opinii biegłego i dokumentacji medycznej,

XIV. zwraca stronie pozwanej Towarzystwu (...) S.A. w W. kwotę 600 zł (sześćset złotych) jako niewykorzystaną zaliczkę na koszt opinii biegłego,

XV. zwraca powodom S. K. oraz K. K. (1) solidarnie kwotę 64,34 zł (sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści cztery grosze) jako niewykorzystaną zaliczkę na koszt opinii biegłego.

UZASADNIENIE

Powodowie S. K. i K. K. (1) w pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego w Nysie dnia 23 stycznia 2014 roku domagali się zasądzenia od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz: powódki S. K. kwoty 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę z ustawowymi odsetkami od dnia 4 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty; na rzecz powoda K. K. (1) kwoty 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę z ustawowymi odsetkami od 4 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty; na rzecz powodów K. K. (1) i S. K. solidarnie kwoty 15.662,10 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty. Domagali się również zasądzenia od pozwanej na rzecz powodów kosztów postępowania sądowego w tym kosztów zastępstwa adwokackiego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu powodowie wskazali, że w dniu 21 grudnia 2011 roku około godziny 10.40 na trasie U. – O. doszło do kolizji drogowej z udziałem kierującego samochodem ciężarowym marki (...) w o numerze rejestracyjnym (...) wraz z naczepą marki K. o numerze rejestracyjnym (...) J. B. oraz kierującego samochodem osobowym marki O. (...) K. K. (1), który przewoził pasażerów Z. K. oraz S. K.. J. B. pomimo świadomości, że w tył jego naczepy uderzył samochód osobowy gwałtownie ruszył kierowanym przez siebie zespołem pojazdów ciągnąc zakleszczony z naczepą samochód osobowy, w który na tylnym siedzeniu siedziała Z. K.. Wcześniej samochód opuścili powodowie, najpierw K. K. (1), a następnie jego żona S. K., która była wówczas w dziewiątym miesiącu ciąży. J. B. uciekając z miejsca zdarzenia w kierunku O. zahaczył stojące na przeciwnym pasie jezdni pojazdy należące do A. J. i Ł. D.. Podczas zatrzymania go jeszcze tego samego dnia przez funkcjonariuszy policji znajdował się pod wpływem alkoholu. Początkowo, będąc słuchany w postępowaniu przygotowawczym w charakterze podejrzanego przyznał, że prowadził samochód w stanie nietrzeźwym, lecz w postępowaniu przed sądem wycofał się w tym wyjaśnien twierdząc, że alkohol wypił już po wypadku. Ze względu na istniejące wątpliwości które należało tłumaczyć na korzyść oskarżonego sąd uniewinnił go od postawionego zarzutu prowadzenia pojazdu pod wpływem alkoholu. Został natomiast obwiniony w przedmiocie popełnienia wykroczeń drogowych z art. 86 § 2 k.w. K. K. (1) został również obwiniony o niedostosowanie

prędkości do warunków panujących na drodze w wyniku czego miał najechać na tył naczepy samochodu ciężarowego marki K.. Na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Nysie z dnia 28 maja 2013 roku sygnatura akt II W 306/12 uznano J. B. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów z tą zmianą, iż z opisu czynu w pkt I wyeliminowano zapis „będąc w stanie nietrzeźwości (1,42 mg/l i 1,75 mg/l) to jest wykroczeń z art. 86 § 1 k.w. i za to wymierzono mu karę grzywny w kwocie 700 zł. T. K. został natomiast uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu czynu to jest wykroczenia z art. 86 k.w. Powodowie zwracali się do pozwanej z wnioskami o wypłatę odszkodowania za zniszczony w przedmiotowym zdarzeniu, a będący własnością powodów samochód osobowy marki O. (...), a także wypłatę zadośćuczynienia za doznaną na skutek przedmiotowego wypadku krzywdę cierpienie i ból. Pozwana uznała roszczenie powodów jedynie co do kwoty 945,40 zł tytułu odszkodowania za uszkodzony samochód O. (...). Natomiast odmówiła wypłaty jakichkolwiek kwot tytułem zadośćuczynienia uznając, że nie ponosi odpowiedzialności za skutki wypadku, albowiem powód przyczynił się do niego nie zachowując ostrożność na drodze i uderzając w samochód ciężarowy. Pozwana nie zmieniła swego zdania nawet po przeanalizowaniu akt sprawy wykroczeniowej i zapadłego w niej orzeczenia uniewinniającego powoda od postawionego mu zarzutu. Powódka S. K. podczas wypadku była w 36 tygodniu ciąży. Na skutek uderzenia pojazdu osobowego w nieprawidłowo umiejscowiony na drodze (...) doznała wstrząsu. Niebezpieczeństwo utraty przez nią życia i zdrowia, a także utraty dziecka było bardzo duże, gdy zważy się że pokrzywdzona siedziała na przednim fotelu pasażera i dokładnie w tym miejscu, to jest prawą częścią samochodu doszło do zakleszczenia się obydwu pojazdów. Na skutek tego zdarzenia dziecko przybrało położenie miednicowe, to jest do góry głową co było wskazaniem do operacyjnego rozwiązania ciąży, poprzez tzw. cesarskie cięcie. Ponadto rozpoczęły się przedwczesne skurcze porodowe i w okresie 21 do 24 grudnia 2011 roku pokrzywdzona przebywała w szpitalu ZOZ w N. na Oddziale Patologii Ciąży. W czasie hospitalizacji sztucznie wstrzymywano akcję porodową podając leki tokolityczne. Pomimo starań nie udało się przywrócić prawidłowej pozycji porodowej dziecka. W konsekwencji S. K. zmuszona była poddać się operacji, odbyła się ona w dniu 23 stycznia 2012 roku. Powódka była przygotowana na poród naturalny, wraz mężem uczestniczyła w zajęciach szkoły rodzenia, które miały małżonków przygotować do tego istotnego dla nich wydarzenia. Gdyby nie wypadek z dużym prawdopodobieństwem można stwierdzić, że poród odbyłby się naturalnie w warunkach przyjaznych i rodzinnych. Zgodnie bowiem z zaświadczeniem lekarskim z 1 marca 2012 roku podczas badania S. K. w specjalistycznej praktyce ginekologicznej S. R. (1) w dniu 21 grudnia 2011 roku przed wypadkiem samochodowym dziecko położone było prawidłowo. Cesarskie cięcie pozostawiło trwałe ślad na ciele ale też psychiczne powódki. Po cesarskim cięciu wydłużyła się również okres planowania kolejnej ciąży. Krzywda S. K. wiąże się również z pozostawioną do końca życia blizną, co nie tylko ogranicza pokrzywdzoną w dbaniu o estetyczny wygląd podczas plażowania, kąpieli na akwenach, ale również zmniejsza jej samoocenę i wiarę we własną osobę i powoduje powstanie różnego rodzaju kompleksów.

Powód K. K. (1) również jest pokrzywdzony przedmiotowym zdarzeniem i powinien otrzymać zadośćuczynienie. Powód na skutek wypadku był hospitalizowany. Został skierowany do szpitala z powodu silnego bólu głowy oraz ostrego, kłującego bólu wokół lewej gałki ocznej z jej wytrzeszczem. Podkreślić należy również stres jaki przeżył pokrzywdzony w związku z jego obawami odnośnie życia i zdrowia żony oraz jej nienarodzonego dziecka. On także przez kilkanaście dni od chwili wypadku do dnia porodu żył w ciągłym strachu, nie spał w nocy, doglądał żony, martwił się o ułożenie dziecka. Nie mógł również uczestniczyć w porodzie dziecka, tak jak było to planowane. Powód podczas samego zdarzenia również był narażony na ogromny stres. Przecież jego samochód osobowy był ciągnięty przez samochód (...) na odcinku kilkudziesięciu metrów drogi, podczas gdy w jego wnętrzu znajdowała się jeszcze pasażerka Z. K. - matka pokrzywdzonego. Powód biegł za samochodem ciężarowym i próbował dawać kierowcy znaki, że ciągnie za sobą pojazd. Krzyczeli i dawali znaki również inni uczestnicy ruchu. J. B. niezrażony oddalił się z miejsca wypadku. Samochód pokrzywdzonego na zakręcie odczepił się od samochodu ciężarowego i wpadł do rowu. Powód musiał wyciągać z niego matkę która straciła przytomność.

Jeśli chodzi o odszkodowanie za zniszczony podczas zderzenia pojazd powodów to nie ulega wątpliwości że pozwana odpowiada również za szkody powstałe na skutek uderzenia samochodu osobowego powoda w tył naczepy samochodu ciężarowego prowadzonego przez J. B.. K. K. (1) nie naruszył jakichkolwiek zasad ruchu drogowego, dochował wszelkiej ostrożności reguł bezpieczeństwa. To zachowanie uczestnika ruchu J. B., który zatrzymał się w niedozwolonym miejscu, który nie sygnalizował w inny żaden sposób postoju, awarii, a także włączania się do

roku spowodowało zderzenie i kolizję. To właśnie dlatego powód został uniewinniony od postawionego mu zarzutu i nie obciążono go winą za zaistniałą sytuację. Pozwana powinna zatem w pełni pokryć szkodę powstałą w wyniku przedmiotowego zdarzenia związaną z całkowitym zniszczeniem samochodu osobowego powodów, szkoda ta według szacunków strony pozwanej w wynosi 16.300 zł i w tej wysokości powinna zostać uiszczona na rzecz powodów. W toku postępowania likwidacyjnego pozwana wypłaciła powodom kwotę 945,40 zł, a więc z tego tytułu winna zapłacić jeszcze kwotą 15.354,60 zł. Powodowie zmuszeni byli opłacić także koszty holowania pojazdu i należy im się w ramach odszkodowania zwrot kosztów w wysokości 307,50 zł.

Roszczenia w zakresie odsetek nie zasadne jest od daty prawomocności wyroku Sądu Rejonowego w Nysie z dnia 28 maja 2013 roku, na mocy którego powód został uniewinniony od zarzucanego mu wykroczenia.

W odpowiedzi na pozew złożonej dnia 24 kwietnia 2014 roku (k. 81-85) strona pozwana Towarzystwo (...) S.A. w W. domagała się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew strona pozwana zaprzeczyła wszelkim twierdzeniom powodów zawartym w pozwie z wyjątkiem tych wyraźnie przyznanych. Nie zakwestionowała, że w dniu 21 grudnia 2011 roku doszło do zdarzenia komunikacyjnego z udziałem pojazdu kierowanego przez J. B. i pojazdu kierowanego przez K. K. (1). W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana ustaliła, iż ubezpieczony pozwanego nie ponosi odpowiedzialności za fakt najechania na jego pojazd przez K. K. (1). Odpowiedzialność pozwanego w niniejszej sprawie rozpoczyna się od momentu gdy J. B. już po najechaniu na niego przez K. K. (1) ruszył z miejsca kolizji. Zatem pozwany ponosi odpowiedzialność za uszkodzenia pojazdu marki O. (...) powstałe w chwili, gdy był on ciągnięty przez J. B.. Z tego tytułu pozwana dokonała wypłaty odszkodowania w kwocie 945,40 zł. Dalej idące roszczenia nie są zasadne. Po pierwsze dlatego, że pozwany wypłacił już odpowiednie odszkodowanie za uszkodzenie pojazdu, a po drugie, w pozostałym zakresie pozwany w ogóle nie jest odpowiedzialny za szkodę. Zdaniem strony pozwanej J. B. nie ponosi odpowiedzialności za fakt, że doszło do zderzenia z pojazdem marki O. (...). J. B. został uznany za winnego tego, że wiedząc o tym, że w tył jego naczepy wjechał samochód osobowy O. (...) numer rejestracyjny (...), gwałtownie ruszył kierowanym przez siebie zespołem pojazdów ciągnąc za sobą O. (...). Powodowie nie wykazali w żaden sposób, że ubezpieczony u pozwanego ponosi odpowiedzialność za najechanie przez O. (...) ona pojazd kierowany przez J. B.. Z pism jakie pozwany otrzymał od Policji wynika, że kierujący pojazdem (...) J. B. zatrzymał się, co było spowodowane warunkami ruchu. Po chwili w jego pojazd wjechał powód. Nadto z informacji z dnia 1 lutego 2012 roku wynika, że powód relacjonując przebieg zdarzenia powiedział, że wjeżdżając ze wnieśienia na łuku drogi zauważył stojący na poboczu samochód ciężarowy z naczepą, podczas manewru omijania zauważył, że naczepa nagle przesunęła się na przeciwny pas ruchu. Z uwagi na brak możliwości wykonania manewru uderzył prawą stroną swojego pojazdu w tylny narożnik naczepy, a następnie wpadł do rowu. Z ostrożności wskazano, że w przypadku przyjęcia, że pozwana ponosi odpowiedzialność za zaistnienie zdarzenia powód przyczynił się co najmniej do powstania tego zdarzenia w 90 procentach. Z ostrożności procesowej pozwany wskazał też, że dochodzone przez powodów roszczenia o zadośćuczynienie są rażąco zawyżone. W ocenie pozwanego negatywne przeżycia które były skutkiem zdarzenia z 21 grudnia 2011 roku, nie uzasadniają przyznania powodom zadośćuczynienia w żądanej kwocie. Powódka nie wykazała, by na skutek zdarzenia dziecko przyjęło inną pozycję. Powódka nie przedstawiła żadnej dokumentacji medycznej, z której wynika, że lekarz, który wydał zaświadczenie badał powódkę przed zdarzeniem. W odniesieniu do powoda również przedłożona dokumentacja nie potwierdza, że doznał obrażeń uzasadniających żądanie kwoty 10.000 zł

W piśmie procesowym z dnia 13 czerwca 2014 r. (k. 228-233) pełnomocnik powodów domagał się również zasądzenia od strony pozwanej kosztów tłumaczenia karty ciąży z języka niderlandzkiego na polski w kwocie 177 zł.

Na rozprawie dnia 11 maja 2014 r. (k. 383/II) pełnomocnik powodów zmodyfikował żądanie pozwu w zakresie odsetek i domagał się zasądzenia odsetek od kwot żądanych pozwem po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody dnia 2 stycznia 2013 r. tj. do dnia 2 lutego 2013 r.

Na rozprawie dnia 11 maja 2014 r. (k. 384) pełnomocnik strony pozwanej domagał się oddalenia tak zmodyfikowanego powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 grudnia 2011 roku około godziny 10.40 na trasie U. – O. doszło do kolizji drogowej z udziałem kierującego samochodem ciężarowym marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) wraz z naczepą marki K. o numerze rejestracyjnym (...) J. B. oraz kierującego samochodem osobowym marki O. (...) K. K. (1), który przewoził pasażerów Z. K. oraz S. K.. Kierujący samochodem O. (...) K. K. (1) uderzył w tył naczepy K. i zakleszczył się z naczepą. J. B. pomimo świadomości, że w tył jego naczepy uderzył samochód osobowy gwałtownie ruszył kierowanym przez siebie zespołem pojazdów ciągnąc zakleszczony z naczepą samochód osobowy, w który na tylnym siedzeniu siedziała Z. K. – matka powoda. Wcześniej samochód opuścili powodowie, najpierw K. K. (1), a następnie jego żona S. K., która była wówczas w ósmym miesiącu ciąży. J. B. uciekając z miejsca zdarzenia w kierunku O. zahaczył stojące na przeciwnym pasie jezdni pojazdy należące do A. J. i Ł. D..

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Nysie z dnia 28 maja 2013 roku wydanym w sprawie II W 306/12 J. B. został uznany za winnego tego że: w dniu 21 grudnia 2011 roku około godziny 10.40 na trasie U. – O. kierując samochodem ciężarowym marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) wraz z naczepą marki K. o numerze rejestracyjnym (...), wiedząc o tym, że w tył jego naczepy wjechał samochód osobowy O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), gwałtownie ruszył kierowanym przez siebie zespołem pojazdów ciągnąc za naczepą O. (...), w którym na tylnej kanapie samochodu siedziała Z. K., co spowodowało zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym; w tym samym czasie i okolicznościach po przejechaniu około 50 m w kierunku O., nie zachowując bezpiecznego odstępu od wymijanego samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), kierowanego przez A. J. wraz z ciągniętą lawetą marki S. o numerze rejestracyjnym (...) jadącego z przeciwka, który zatrzymał się w celu ustąpienia mu pierwszeństwa przejazdu, ciągniętym za naczepą samochodem osobowym marki O. (...) zarysował lawetę, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu lądowym drogowym; w tym samym czasie i okolicznościach po przejechaniu dalszych trzydziestu metrów w kierunku O. nie zachowując bezpiecznego odstępu od wymijanego samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), kierowanego przez Ł. D. wraz z ciągniętą przyczepką samochodową marki SAM o numerze rejestracyjnym (...) jadącego z przeciwka, który zatrzymał się w celu ustąpienia pierwszeństwa przejazdu ciągniętym za naczepą samochodem osobowym marki O. (...) zarysował przyczepkę samochodową w to jest wykroczeń z art. 86 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 86 § 1 k.w. w związku z artykułem 9 § 1 k.w. wymierzono mu karę grzywny w wysokości 700 zł. Tym samym wyrokiem T. K. (obecnie K. K. (1)) został uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu czynu polegającego na tym, że w dniu 21 grudnia 2011 roku około godziny 10.40 na trasie O. – U., gmina O., kierując samochodem osobowym marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze, w wyniku czego najechał na tył naczepy samochodu ciężarowego marki K. o numerze rejestracyjnym (...), który zjeżdżając ze wzniesienia zatrzymał się w celu umożliwienia wjechania na wzniesienie innym uczestnikom ruchu, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym to jest czynu z art. 86 § 1 k.w.

Natomiast prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Nysie z dnia 25 września 2013 roku wydanym w sprawie II K 13/12 J. B. został uniewinniony od zarzucanego mu czynu z art. 178 a §1 k.k. polegającego na tym, że w dniu 22 grudnia 2011 r. na trasie U. – O., woj. (...), kierował samochodem ciężarowym marki (...) wraz z naczepą o nr rej. (...) po drodze publicznej, będąc w stanie nietrzeźwości (1,42 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu).

W momencie zdarzenia z dnia 21 grudnia 2011 r. pojazd prowadzony przez J. B. posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej.

Dowód: fakt bezsporny; wyrok SR w Nysie w sprawie II W 306/12 k. 141 w aktach SR w Nysie II W 306/12 oraz k. 21 akt; wyrok SR w Nysie w sprawie II K 13/12 k. 84 wraz z uzasadnieniem w aktach SR w Nysie II K 13/12, zeznania świadka W. W. (1) k. 219-220; zeznania świadka Ł. D. k.220-221; zeznania świadka Z. K. k. 221-222, zeznania świadka W. W. (2) k. 286-287; zeznania świadka A. J. k. 338-339; przesłuchanie powódki S. K. k. 274-275

W trakcie zdarzenia z 21 grudnia 2011 r. powód K. K. (1) jechał wraz ze swoją żoną powódką S. K. oraz matką Z. K.. Powódka S. K. była wtedy w 8 miesiącu ciąży. Po zderzeniu pojazdu powodów z naczepą pierwszy z samochodu powodów wysiadł K. K. (1), a następnie wysiadła z niego S. K.. S. K. wyszła z samochodu przez drzwi kierowcy, bo jej drzwi zablokowały się. W samochodzie pozostała Z. K.. Powódka bardzo się przestraszyła momentu zderzenia oraz jak zobaczyła krwawiącą Z. K.. Po wyjściu z samochodu jak zobaczyła, że ich samochód jest ciągnięty przez naczepę to jeszcze bardziej się zdenerwowała. Pomógł jej świadek zdarzenia Ł. D., do którego samochodu wsiadła. Zarówno powód K. K. (1), jak i powódka S. K. martwili się, czy coś się nie stało ich nienaradzonemu dziecku. Powód i powódka bardzo zdenerwowali się wypadkiem.

Dowód: zeznania świadka W. W. (1) k. 219-220; zeznania świadka Ł. D. k.220-221; zeznania świadka Z. K. k. 221-222, zeznania świadka W. W. (2) k. 286-287; zeznania świadka A. J. k. 338-339; przesłuchanie powódki S. K. k. 274-275

Bezpośrednio po wypadku powódka została przewieziona do szpitala Zespołu (...) w N., gdzie przebywała na Oddziale G. - Położniczym w okresie od 21.12.2011 r. do 24.12.2014 r. Powódkę przyjęto z powodu objawów zagrażającego porodu przedwczesnego po wypadku komunikacyjnym, Po zastosowaniu leczenia tokolitycznego dolegliwości ustąpiły. Powódkę wypisano do domu w stanie dobrym z ciążą utrzymaną. Następnie powódka została przyjęta do szpitala Zespołu (...) w N., gdzie przebywała na Oddziale G. - Położniczym w okresie od 23.01.2012 r. do 29.01.2012 r. Powódkę przyjęto z rozpoznaniem porodu patologicznego z powodu ułożenia miednicowego płodu. Poród dziecka stron odbył się przez cięcie cesarskie. Dziecko storn urodziło się zdrowe. Przebieg operacji cesarskiego cięcia był prawidłowy. Przed wypadkiem powódka odbyła wizytę u ginekologa S. R. (1) i dziecko było ułożone główką w dół. Także przez tą wizytą ciąża powódki przebiegała w sposób prawidłowy.

T. K. (obecnie powód K. K. (1)) po wypadku miał udzieloną poradę ambulatoryjną na Szpitalnym Oddziale Ratunkowym Szpitala ZOZ w N. z rozpoznaniem powierzchownego urazu powłok głowy. Przeprowadzono mu badanie ciśnienia oraz zdjęcie czaszki w 3 projekcjach, które nie wykazało zmian urazowych. Powód otrzymał skierowanie no Poradni Neurologicznej. W dniu 18 stycznia 2012 powód został przyjęty na Oddział Neurologiczny Szpitala ZOZ w N. z rozpoznaniem pourazowych bólów głowy oraz stanu po urazie gałki ocznej. Wypisano go z zaleceniem kontroli w poradni okulistycznej oraz okresowej kontroli gospodarki lipidowej.

Dowód: karty informacyjne Szpitala ZOZ w N. z dnia k. 34-35, 37,39; skierowanie do poradni specjalistycznej z dnia 22.12.2011 r. k. 38; zaświadczenie lekarskie z dnia 01.03.2011r. k. 36; dokumentacja medyczna dotycząca przebiegu ciąży powódki wraz z tłumaczeniem na język polski k. 234-238; kserokopia dokumentacji medycznej powodów nadesłana przez ZOZ w N. k. 245-267; zaświadczenie lekarskie dotyczące S. K. k. 389; skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne k. 390; wyniku badania USG k. 391, wynik badania rtg k. 408-409.

Powodowie musieli odholować uszkodzony w wyniku wypadku z dnia 21 grudnia 2011 r. samochód O. (...) nr rej. (...) T7 z miejsca wypadku i zapłacili za to 307,50 zł

Dowód: faktura VAT k. 50

S. K. zgłosiła stronie pozwanej okoliczności związane z wyrządzeniem szkody przez ubezpieczonego wskutek wypadku dnia 21 grudnia 2011 r. telefonicznie w dniu 2.01.2012 r. W dniu 27 stycznia 2012 r. powódka zażądała wypłaty zadośćuczynienia za cierpienie fizyczne i psychiczne doznane wskutek wypadku z dnia 21 grudnia 2011 w kwocie 20.000 zł.

Decyzją z dnia 26 marca 2012 r. strona pozwana odmówiła uznania roszczeń powodów. W dniu 9 stycznia 2012 r. strona pozwana ustaliła, że szkoda w pojeździe O. (...) stanowiącym majątek wspólny powodów wynosi 16.300 zł.

Decyzją z dnia 21 sierpnia 2013 r. strona pozwana przyznała powodowi odszkodowanie za uszkodzenie pojazdu O. (...) w dniu 21 grudnia 2011 r. w kwocie 945,40 zł, a w pozostałym zakresie odmówiła uznania odpowiedzialności pozwanej za szkodę

Decyzją z dnia 28 sierpnia 2013 r. strona pozwana odmówiła uznania roszczenia powódki o zadośćuczynienie.

Pismem z dnia 16 września 2013 r. pełnomocnik powodów wezwała stronę pozwaną do zapłaty zadośćuczynienia dla S. K. w kwocie 20.000 zł, zadośćuczynienia na rzecz T. K. w kwocie 15.000 zł oraz odszkodowania za samochód O. (...) w wysokości 16.300 zł.

W odpowiedzi na to wezwanie strona pozwana pismami z dnia 2 października 2013 r. odmówiła wypłaty zadośćuczynienia na rzecz każdego z powodów, a pismem z dnia 10 października 2013 r. odmówiła wypłaty dalszego odszkodowania.

Dowód: pismo powódki z 27.01.2012 r. k. 22, pisma (...) S. A. z 26.03.2012 r., 28.08.2013 r., 21.08.2013 r. k 23-25; wezwanie do zapłaty z dnia 16.09.2013 r. wraz z potwierdzeniem nadania k. 26-30; pisma (...) S. A. z 10.10.2012 r., 2.10.2013 r. k. 31-33; dokumentacja zawarta w aktach szkody k. 99-215; kosztorys strony pozwanej wraz z opinią k. 40-49.

Zatrzymanie i postój samochodu marki (...) numer rejestracyjny (...) z naczepą K. przez kierującego J. B. miało miejsce w odległości 247 m licząc od przejazdu kolejowego na prawym pasie ruchu za zakrętem, co spowodowało zagrożenie dla innych użytkowników drogi U. - O.. Unieruchomienie samochodu marki (...) trwało dłużej niż 1 minutę był to postój pojazdu - unieruchomienie pojazdu nie wynikające z warunków lub przepisów ruchu drogowego i trwające dłużej niż 1 minutę. Kierujący samochodem marki (...) w z naczepą K. J. B. naruszył art. 3 ust. 1, art. 46 ust. 1, ust. 2, ust. 3, art. 44 ust. 1 ust. 2 pkt 22 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym. Przekroczenie tych przepisów ma bezpośredni związek z zaistniałym wypadkiem. Kierujący samochodem T. (obecnie K.) K. w tych warunkach drogowych przedsięwziął wszelkie czynności, które miały doprowadzić do uniknięcia najechania na tył naczepy otwórz (hamowanie, manewr ominięcia), lecz zatrzymanie pojazdu kierowanego przez J. B. za niebezpiecznym zakrętem nie wynikające z sytuacji drogowej powodowało, że wynik tych czynności to minimalizacja skutków zdarzenia. Uszkodzenia powstałe w wyniku uderzenia prawą stroną przednią samochodu marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowanego przez T. (obecnie K.) K. w lewą stronę naczepy to: rysa na drzwiach tylnych lewych, rozbity przód z prawej strony, wyrwany przedni zderzak. Kierujący samochodem marki O. (...) uderzył w naczepę z prędkością 10 do 19 kilometrów na godzinę. Uszkodzenia części pojazdu, podzespołów, układów funkcjonalnych samochodu O. (...) numer rejestracyjny (...) takich jak: pokrywa przednia, błotnik przedni lewy i prawy, drzwi przednie i tylne prawe, wzmocnienie boczne z podłużnicą, wzmocnienie czołowe kompletne, słupki przedni prawy, środkowy prawy, dach kpl, reflektor prawy i lewy, lampy kierunkowskazów, lusterko boczne zewnętrzne, zespół wycieraczek szyby, wahacze przednie, drążki reakcyjne, wiązki przewodów, filtr powietrza, pompa wspomagania z silnikiem, szyba przednia są wynikiem nieprzestrzegania elementarnych zasad przepisów prawa o ruchu drogowym spoczywających na uczestniku wypadku z 21 grudnia 2011 roku kierującym pojazdem marki (...) numer rejestracyjny (...) z naczepą J. B.. Uszkodzenia te powstały na skutek jazdy ze szczerbionym z naczepą samochodem marki O. (...) na odcinku 90 m od miejsca zdarzenia w kierunku O.. Zdarzenie w dniu 21 grudnia 2011 roku około godziny 10.30 na trasie U. - O. przebiegało w odległości mierząc od przejazdu kolejowego w kierunku U.: uderzenie w tył naczepy 247 m, zatrzymanie pojazdu O. (...) w rowie z lewej strony 155 m, postój samochodem (...) mierząc od bieżąco zderzaka przedniego 227 m. Kierujący samochodem O. (...) powód nie przyczynił się do skutków zdarzenia z dnia 21 grudnia 2011 r.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej K. C. k. 348 wraz z ustną opinią uzupełniającą k. 382-383, 385

S. K. w wyniku wypadku komunikacyjnego z 21 grudnia 2011 roku nie doznała długotrwałego ani trwałego uszczerbku na zdrowiu. Nie należy w przyszłości spodziewać się nowych następstw przebytego urazu w badaniu neurologicznym. S. K. w grudniu 2011 roku uczestniczyła w kolizji komunikacyjnej, niskoenergetycznej. Samochód w którym była pasażerką wjechał pod tył samochodu ciężarowego. Po wyjściu z samochodu powódki, pojazd w którym jechała dotychczas został pociągnięty wraz z jej teściową w środku kilkadziesiąt metrów i wjechał do rowu. Powódka była wtedy w ósmym miesiącu ciąży i z uwagi na zagrożenie płodu była po tych dramatycznych wydarzeniach

hospitalizowana i obserwowana przez 4 dni w oddziale ginekologiczno-położniczym (nie odnotowano wtedy żadnych urazów ani skarg). Po wypisie w styczniu miał miejsce poród. Nie odnotowano wtedy w dokumentacji żadnego zewnętrznego urazu, ani skarg wnioskodawczyni. Po tym okresie jak twierdzi odczuwała dolegliwości bólowe i niedoczulica na wewnętrznej powierzchni kolana prawego. Była konsultowana przez lekarza podstawowej opieki zdrowotnej, dwóch neurologów i ortopedę, ale żaden z nich nie stwierdził przyczyny niedoczulicy. Badana w celu potwierdzenia zaburzeń czucia miała zaproponowana obiektywizujące badanie przewodnictwa nerwowo - mięśniowego tej kończyny. Z uwagi na w ciążę nie wykonała go ani też nie została skierowana na takowe badanie od leczących lekarzy. Po 4 latach od wypadku odbyła wizytę u neurologa, który podejrzewał porażenie nerwu strzałkowego, które to nie znajduje żadnego uzasadnienia w aktualnym badaniu. Aktualnie w badaniu przedmiotowym subiektywne niedoczulice i drętwienia, które jak twierdzi powódka niekiedy powodują bóle lub uciekanie kończyny. W badaniu przedmiotowym nie stwierdzono zaburzeń funkcji podporowej i motorycznej kończyny. Deklarowane subiektywne spaczenie czucia nie zdiagnozowane dotychczas nie przekłada się na zaburzenie funkcji kończyny, a więc nie stanowi ani długotrwałego ani trwałego uszczerbku na zdrowiu

Dowód: opinia biegłego z zakresu neurologii S. R. (2), k. 410-411.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie mieliśmy do czynienia z trzema powództwami: powództwem S. K. o zadośćuczynienie w kwocie 20.000 zł, powództwem K. K. (1) o zadośćuczynienie w kwocie 10.000 zł oraz z powództwem solidarnym powodów K. K. (1) i S. K. o odszkodowanie w wysokości 15.662,10 zł.

Powodowie w zakresie tych trzech powództw byli współuczestnikami formalnymi. Ich roszczenia wynikały z odpowiedzialności pozwanego zakładu ubezpieczeń za skutki kolizji z dnia 21 grudnia 2011 r. na podstawie umowy obowiązkowego ubezpieczenia oc posiadaczy pojazdów mechanicznych, jakie posiadał pojazd, który spowodował kolizję.

Zgodnie z art. 72 § 1 k.p.c. kilka osób może w jednej sprawie występować w roli powodów lub pozwanych, jeżeli przedmiot sporu stanowią:

- prawa lub obowiązki im wspólne lub oparte na tej samej podstawie faktycznej i prawnej (współuczestnictwo materialne);
- roszczenia lub zobowiązania jednego rodzaju, oparte na jednakowej podstawie faktycznej i prawnej, jeżeli ponadto właściwość sądu jest uzasadniona dla każdego z roszczeń lub zobowiązań z osobna, jako też dla wszystkich wspólnie (współuczestnictwo formalne).

Powództwo S. K. oraz K. K. (1) w zakresie odszkodowania za uszkodzony samochód zasługuje na uwzględnienie w całości. Powództwo K. K. (1) w zakresie zadośćuczynienia zasługuje na uwzględnienie do kwoty 3.000 zł, a w pozostałym zakresie należało je oddalić. Powództwo S. K. zasługuje na uwzględnienie co do kwoty 5.000 zł, a w pozostałym zakresie należało je oddalić.

Sąd ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie w oparciu o dowody z dokumentów, opisane dokładnie wyżej pod poszczególnymi elementami stanu faktycznego, którym dał pełną wiarę. W szczególności na podstawie dowodów z dokumentów w postaci wyroków Sądu Rejonowego w Nysie ustalono karalność J. B. wykroczenia z art. 86 § 1 k. w., uniewinnienie powoda za wykroczenia z art. 86 § 1 k. w. oraz uniewinnienie J. B. za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości. Na podstawie dokumentu w postaci kalkulacji szkody sporządzonej przez stronę pozwaną Sąd ustalił wysokość szkody w pojeździe powodów. Do ustalenia stanu faktycznego w zakresie przebiegu kolizji z dnia 21 grudnia 2011 r. oraz zachowania powodów w momencie kolizji, a także stopnia krzywdy powodów posłużyły zeznania świadków oraz dowód z przesłuchania powódki. Zeznania świadków i powódki wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają.

Istotnym w rozstrzygnięciu sporu okazał się dowód ze sporządzonej na zlecenie Sądu opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej K. C.. Kwalifikacje tego biegłego nie budziły wątpliwości Sądu. Biegły w sposób wyczerpujący opisał przebieg kolizji z dnia 21 grudnia 2011 r. i wskazał, że wyłączną przyczyną tej kolizji było naruszenie przepisów Prawa o ruchu drogowym przez kierującego pojazdem ciężarowym ubezpieczonym u strony pozwanej J. B.. Biegły wskazał, że kierujący samochodem O. (...) K. K. (1) robił wszystko, by uniknąć zderzenia z pojazdem ciężarowym i nie przyczynił się do skutków zdarzenia z dnia 21 grudnia 2011 r. Ustalenia tego biegłego Sąd przyjął za własne.

Biegły w sposób wyczerpujący odniósł się do zarzutów zgłoszonych do jego opinii w opinii uzupełniającej złożonej na rozprawie dnia 11 maja 2016 r. Dlatego też Sąd na tej rozprawie oddalił wnioski o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej pisemnej biegłego oraz dowodu z opinii innego biegłego. Opinia biegłego K. C. odznacza się walorem fachowości i stanowi pełnowartościowy materiał dowodowy. Ponadto, za uznaniem przedmiotowej opinii za pełnowartościowy środek dowodowy przemawiało sporządzenie jej w oparciu o całokształt dokumentacji złożonej do akt, jak również na podstawie oględzin miejsca zdarzenia. Opinia została wykonana szczegółowo, a zaprezentowane w niej ustalenia poparte zostały wszechstronną analizą, co pozwoliło uznać tę opinię za pełną i kompletną. Logiczność i trafność wywodów biegłego, jak również ich zgodność z zasadami poprawnego wnioskowania wskazują, że autor opinii dysponuje rzetelną wiedzą specjalistyczną w tej dziedzinie. W ocenie sądu opinii tej nie można postawić tego rodzaju zarzutów, które z uwagi na przedmiot rozstrzygnięcia, pozwoliłyby sądowi odmówić jej wiarygodności i mocy dowodowej.

Podstawą ustaleń faktycznych była także opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii S. R. (2). Do opinii biegłego neurologa strony nie wniosły zastrzeżeń. Opinia została sporządzona w sposób fachowy i rzetelny.

Przechodząc do zasadniczej części rozważań wskazać należy, iż odpowiedzialność strony pozwanej wobec powodów, w związku ze szkodą poniesioną w mieniu oraz na osobie wskutek zdarzenia z dnia 21 grudnia 2011 r. była przedmiotem sporu w niniejszej sprawie. Odpowiedzialność tę, wynikającą z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartej przez właściciela samochodu, którego kierowca był sprawcą zdarzenia, strona pozwana uznała tylko częściowo przed wytoczeniem powództwa i dokonała na rzecz powodów częściowej wypłaty odszkodowania za uszkodzony pojazd w kwocie 945,40 zł.

Podstawę odpowiedzialności strony pozwanej za szkodę w zakresie będącym przedmiotem sprawy statuuje art. 436 § 2 k.c., 415 k.c. w związku z art. 822 i nast. k.c. oraz przepisy ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. W myśl art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Art. 34 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. stanowi natomiast, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia, przy czym zgodnie z art. 36 ust. 1 zd. 1 odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Jak wynika z art. 822 § 4 k.c. uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Zgodnie z art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch pojazdu ponosi samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody chyba, że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależny, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny. Zgodnie natomiast z przepisem art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są

odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności. W judykaturze i doktrynie utrwalił się pogląd, że przy zderzeniu pojazdów należy stosować art. 436 § 2 k.c. (por. wyrok SN z 19 września 1967 r., OSPiKA 1968, z. 9, poz. 201, z glosą aprobującą A. Rembielińskiego; wyrok SN z 17 grudnia 1984 r., IV CR 509/84, OSN 1985, nr 9, poz. 138; W. Czachórski (w:) System prawa cywilnego, t. III, cz. 1, s. 629-630; W. Dubis (w:) E. Gniewek, Komentarz, 2008, art. 435, nb 11 i art. 436, nb 32; M. Safjan (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. I, 2005, art. 436, nb 3).

Z kolei przepis art. 415 k.c. stanowi, że kto z własnej winy wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Przesłankami tej odpowiedzialności są szkoda, czyn sprawcy noszący znamiona winy oraz związek przyczynowy pomiędzy tymże czynem a szkodą.

W niniejszej sprawie bezsporne pozostaje, że posiadacz pojazdu, którego ruchem została w dniu 21 grudnia 2011 r. wyrządzona szkoda w pojeździe powodów oraz na osobach powodów posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej (...) S. A. z siedzibą w W., a szkody jakie ponieśli powodowie powstały w wyniku zawinionego działania kierującego pojazdem ubezpieczonym u strony pozwanej. Zdaniem Sądu wyłączną winę za spowodowanie kolizji z dnia 21 grudnia 2011 r. ponosi kierujący (...). Wskazują na to zeznania świadków i powódki. Potwierdza to wreszcie opinia biegłego K. C..

W ocenie Sądu wypłacona dotychczas powodom kwota odszkodowania nie rekompensuje rozmiaru poniesionej przez powodów szkody. W niniejszym postępowaniu powodowie dochodzili dodatkowej kwoty wskazanej w pozwie.

Wskazać należy, iż do przesłanek odpowiedzialności deliktowej należą: zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność, szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem, a szkodą.

W świetle powyższego, nie ulega wątpliwości, że powodowie ponieśli w wyniku zdarzenia z 21.12.2011 roku szkodę, która była szkodą większą niż ta uznana przez pozwaną w postępowaniu likwidacyjnym i zrekompensowana przyznaniem odszkodowaniem w wysokości 945,40 zł.

Zaakcentować jedynie należy, iż obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje więc z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego czy poszkodowany dokonał naprawy i czy w ogóle zamierza ją naprawić.

Wskazać należy, że odszkodowanie ubezpieczeniowe, podobnie jak każde inne, ma zmierzać do naprawienia powstałej szkody. Stosownie do art. 36 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. W świetle powołanego unormowania nie budzi wątpliwości, że obowiązek zakładu ubezpieczeń wypłaty świadczenia z tytułu ubezpieczenia OC ograniczony jest do zakresu odpowiedzialności posiadacza lub kierowcy pojazdu na zasadach regulujących odpowiedzialność cywilną tych osób. Podlegającą naprawieniu – również przez ubezpieczyciela – szkodą w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. jest zatem różnica pomiędzy stanem majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę a stanem majątku, jaki istniałby, gdyby nie wystąpiło to zdarzenie- tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 sierpnia 2003r., w sprawie o sygn. akt IV CKN 387/01.

Podkreślić należy, że z art. 361 § 2 k.c. wynika zasada pełnej kompensacji poniesionej szkody, polegająca na tym, że odszkodowanie powinno co do zasady ściśle odpowiadać wysokości szkody. Poszkodowany w wyniku uszkodzenia samochodu może domagać się od ubezpieczyciela odszkodowania obejmującego poniesione koszty prac i części służących doprowadzeniu uszkodzonego pojazdu do stanu odpowiadającego stanowi pojazdu sprzed jego uszkodzenia.

Biorąc powyższe pod uwagę, w tym w szczególności wnioski wyciągnięte podczas dokonywania oceny dowodów, w tym oceny opinii biegłego sądowego K. C., uznać należało, że szkoda w pojeździe jaką ponieśli powodowie na skutek zdarzenia z dnia 21.12.2011 r. wyniosła 16.300 zł – taką wysokość szkody ustaliła strona pozwana w toku postępowania

likwidacyjnego. Z opinii biegłego K. C. wynika, że powodowie w żaden sposób nie przyczynili się do powstania szkody, a wszystkie szkody w pojeździe powodów powstała w wyniku zawinionego działania J. B., kierującego (...).

Wyżej przedstawiona wartość nie odzwierciedla w sposób pełny poniesionej przez powodów szkody. Winna ona zostać powiększona o poniesiony przez powodów koszt holowania uszkodzonego pojazdu w kwocie 307,50 zł. Koszt ten pozostawał bowiem w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wywołującym szkodę.

Zatem powodowie ponieśli całkowitą szkodę w pojeździe w wysokości 16.607,50 zł (16.300 zł jako szkoda w pojeździe ustalona przez stronę pozwaną wraz z kwotą 307,50 zł, jako wydatek poniesiony na holowanie). Powodowie otrzymali już od strony pozwanej kwotę 945,40 zł. Tym samym, do zrekompensowania powstałej szkody w pojeździe pozostała wartość stanowiąca różnicę dwóch wskazanych kwot, to jest kwoty 16.607,50 zł i kwoty wypłaconej powodom przez stronę pozwaną. Pozostały do zrekompensowania przez stronę pozwaną uszczerbek powstały na skutek zderzenia w majątku powodów wynosi 15.662,10 zł.

W zakresie powództw S. K. i K. K. (1) o zadośćuczynienie podstawę odpowiedzialności strony pozwanej stanowią również przepisy art. 444 k.c. i art. 445 k.c.

Przepis art. 444 k.c. stanowi, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

Zgodnie z treścią przepisu art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Rozstrój zdrowia polega na wywołaniu dysfunkcji organizmu człowieka przez doprowadzenie do zakłócenia funkcjonowania jego poszczególnych układów i systemów.

Obowiązek kompensaty kosztów obejmuje wszelkie koszty wywołane uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, a więc wszelkie niezbędne i celowe wydatki. W szczególności będą to koszty leczenia.

Dodatkowo zauważyć należy, iż wysokość zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętej stopie życiowej społeczeństwa, z tym zastrzeżeniem, że nie powinna ona być symboliczna (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2005r., sygn. akt I CK 7/05, LEX 153254, uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2001r., sygn. akt II CKN 427/00, LEX 52766 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 24 czerwca 1965r., I Pr 203/65, OSPiKA 1966 nr 4, poz. 92).

Ze względu na niewymierny charakter krzywdy, oceniając jej rozmiar Sąd wziął pod uwagę całokształt okoliczności sprawy (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2002 r., sygn. akt II CKN 505/00, niepubl. oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2007 r. V CSK 245/07, LEX nr 369691, Biul. SN 2008/4/11, OSNC-ZD 2008/4/95), w tym charakter doznanych przez powodów obrażeń

S. K. w wyniku wypadku komunikacyjnego z 21 grudnia 2011 roku nie doznała długotrwałego ani trwałego uszczerbku na zdrowiu. Nie należy w przyszłości spodziewać się nowych następstw przebytego urazu w badaniu neurologicznym. S. K. w grudniu 2011 roku uczestniczyła w kolizji komunikacyjnej, niskoenergetycznej. Samochód w którym była pasażerką wjechał pod tył samochodu ciężarowego. Po wyjściu z samochodu powódki, pojazd w którym jechała dotychczas został pociągnięty wraz z jej teściową w środku kilkadziesiąt metrów i wjechał do rowu. Powódka była wtedy w ósmym miesiącu ciąży i z uwagi na zagrożenie płodu była po tych dramatycznych wydarzeniach hospitalizowana i obserwowana przez 4 dni w oddziale ginekologiczno-położniczym (nie odnotowano wtedy żadnych urazów ani skarg). Po wypisie w styczniu miała miejsce poród. Nie odnotowano wtedy w dokumentacji żadnego zewnętrznego urazu, ani skarg wnioskodawczyni. Po tym okresie jak twierdzi odczuwała dolegliwości bólowe i niedoczulica na wewnętrznej powierzchni kolana prawego. Była konsultowana przez lekarza podstawowej opieki

zdrowotnej, dwóch neurologów i ortopedę, ale żaden z nich nie stwierdził przyczyny niedoczulicy. Badana w celu potwierdzenia zaburzeń czucia miała zaproponowana obiektywizujące badanie przewodnictwa nerwowo - mięśniowego tej kończyny. Z uwagi na w ciężę nie wykonała go ani też nie została skierowana na takowe badanie od leczących lekarzy. Po 4 latach od wypadku odbyła wizytę u neurologa, który podejrzewał porażenie nerwu strzałkowego, które to nie znajduje żadnego uzasadnienia w aktualnym badaniu. Aktualnie w badaniu przedmiotowym subiektywne niedoczulice i drętwienia, które jak twierdzi powódka niekiedy powodują bóle lub uciekanie kończyny. W badaniu przedmiotowym nie stwierdzono zaburzeń funkcji podporowej i motorycznej kończyny. Deklarowane subiektywne spaczenie czucia nie zdiagnozowane dotychczas nie przekłada się na zaburzenie funkcji kończyny, a więc nie stanowi ani długotrwałego ani trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Powód K. K. (1) w wyniku zdarzenia z dnia 21 grudnia 2011 r. również nie doznał długotrwałego ani trwałego uszczerbku na zdrowiu. Dokuczały mu jedynie bóle głowy.

Zarówno powód, jak i powódka w wyniku zdarzenia z dnia 21 grudnia 2011 r. doznali ogromnego stresu. Bardzo się przestraszyli. Strach była spotęgowany troską o zdrowie i życie nienarodzonego dziecka stron, a w przypadku powoda także troską o zdrowie matki, która znajdowała się w pojeździe ciągniętym przez ciężarówkę.

Nie zostało jednak w toku niniejszego postępowania udowodnione żadnymi obiektywnymi dowodami, że kolizja z dnia 21 grudnia 2011 r. spowodowała takie przesunięcie płodu u powódki, które skutkowało koniecznością rozwiązania ciąży przez cesarskie cięcie. Powódka po wypadku była hospitalizowana na oddziale ginekologicznym. Wypisano ją w stanie dobrym i do porodu doszło ponad miesiąc później. Dziecko stron urodziło się zdrowe

W związku z przeprowadzonym postępowaniem likwidacyjnym strona pozwana nie wypłaciła powodom żadnych sum tytułem zadośćuczynienia. Sąd przyznał powodowi zadośćuczynienie w kwocie 3.000 zł, a powódce w wysokości 5.000 zł.

Miarkując wysokość zadośćuczynienia przyznanego na rzecz powodów Sąd kierował się przede wszystkim ustalonym brakiem długotrwałego lub trwałego uszczerbku na zdrowiu. Wziął też pod uwagę, że powód bezpośrednio po zdarzeniu nie był hospitalizowany, udzielono mu porady ambulatoryjnej, a w wyniku hospitalizacji w styczniu 2012 nie stwierdzono większych zaburzeń w zdrowiu powoda. Natomiast powódka była hospitalizowana po wypadku przez 4 dni uwagi na zagrożenie ciąży. Jednak wypisano ją ze szpitala w stanie dobrym, a poród odbył się miesiąc później o czasie.

Zdaniem Sądu zadośćuczynienia w przyznane powodom są odpowiednie i kompensuje krzywdę jakiej doznali powodowie w wyniku zdarzenia z dnia 21 grudnia 2011 r.

Podstawę prawną zasądzenia odsetek od wszystkich powództw dochodzonych w tym postępowaniu stanowi przepis art. 481 k.c. w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2015 r. oraz w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 r. Stanowi on bowiem, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wysokość odsetek reguluje przepis art. 481 § 2 k.c., który stanowił do 31 grudnia 2015 r., że jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Natomiast od 1 stycznia 2016 r. przepis ten stanowi, że, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

Poza tym przepis art. 14 ust 1 ustawy z dnia z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Wedle ustępu 2 wyżej wskazanego artykułu w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w

terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania.

W przedmiotowej sprawie Sąd zasądził odsetki od kwoty żądanej pozwem od dnia 2 lutego 2012 roku tj. niewątpliwie od daty przypadającej po upływie 30 dni od zgłoszenia szkody – zgłoszenie miało miejsce 2 stycznia 2012 r.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.

Jeśli chodzi o rozstrzygnięcie o kosztach zawarte w wyroku to należy mieć na względzie, że powodowie byli w niniejszej sprawie współuczestnikami formalnymi. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w uchwale Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z 10 lipca 2015, III CZP 29/15 (opubl: Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Cywilna rok 2016, Nr 6, poz. 69, str. 18) w razie współuczestnictwa formalnego (art. 72 § 1 pkt 2 KPC), do niezbędnych kosztów procesu poniesionych przez współuczestników reprezentowanych przez jednego pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym zalicza się jego wynagrodzenie ustalone odrębnie w stosunku do każdego współuczestnika. Sąd powinien jednak obniżyć to wynagrodzenie, jeżeli przemawia za tym nakład pracy pełnomocnika, podjęte przez niego czynności oraz charakter sprawy (art. 109 § 2 KPC).

Natomiast w niniejszej sprawie należało rozdzielić na poszczególne powództwa zgodnie z art. 105 k.p.c. koszty opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, albowiem opinia ta była potrzebna do wszystkich roszczeń. Na podstawie tego przepisu między roszczenia o zadośćuczynienia rozdzielono koszty dokumentacji medycznej poniesione przez Skarb Państwa w kwocie 20,66 zł po połowie.

Nadto jak stwierdził Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego - Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 4 lutego 1966, II PZ 5/66 (opubl: Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Cywilna, Pracy i (...) rok 1966, Nr 7-8, poz. 137, str. 111) w sprawie, w której jest kilku pozwanych, wysokość podlegających zwrotowi kosztów procesu zależna jest od tego, w jakim stopniu każdy z nich uległ w procesie w stosunku do dochodzonego roszczenia i w jakim stopniu względem pozwanych strona powodowa ulega w sporze. Rozliczenie powinno być zatem dokonane indywidualnie, może zaś być dokonane grupowo w razie połączenia węzłem solidarności członków danej grupy.

Łącznie koszty opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej wyniosły 2.378,16 zł, z tego strona pozwana poniosła koszt w wysokości 1.500 zł, powodowie 283,99 zł, a Skarb Państwa 594,17 zł. Koszty te rozdzielono na poszczególne roszczenia dochodzone w tej sprawie w takiej proporcji, w jakiej poszczególne roszczenie miało się do sumy roszczeń dochodzonych w tym postępowaniu. I tak roszczenie powoda K. K. (1) o zadośćuczynienia stanowiło 22 % sumy roszczeń i dlatego na to roszczenie przypadło 22 % kosztów opinii biegłego; roszczenia powódki stanowiło 44 % sumy roszczeń i dlatego na to roszczenie przypadło 44 % kosztów opinii biegłego; a roszczenie powodów o odszkodowanie stanowiło 34 % sumy roszczeń i dlatego na to roszczenie przypadło 34 % kosztów opinii biegłego.

Rozstrzygnięcie o kosztach w zakresie powództwa o odszkodowanie uzasadnia art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. Sąd zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu dokonał zasądzenia kosztów od strony przegrywającej postępowanie, która obowiązana jest zwrócić swojemu przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu. Poniesione przez powodów koszty to: koszt opłaty sądowej - 784 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł (obliczone od wartości przedmiotu sporu, zgodnie z § 6 pkt 5 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. - w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu -Dz.U.2013.461 j.t. ze zm.), część kosztów wynagrodzenia biegłego w kwocie 96,57 zł (34% x 283,99 zł). Od strony pozwanej na rzecz powodów solidarnie zasądzono więc powyższe kwoty tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd w pkt III wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nysie od pozwanej kwotę 202,03 zł tytułem poniesionych przez Skarb Państwa kosztów opinii biegłego (34% x 594,17 zł).

Orzeczenie w przedmiocie kosztów postępowania w zakresie roszczenia o zadośćuczynienie powoda K. K. (1) znajduje podstawę prawną w przepisie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego uwzględnienia roszczeń koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Powód wygrał niniejszy proces w 30 %. Poniósł następujące koszty procesu: 500 zł opłaty sądowej od pozwu, ustalonej jako opłata stosunkowa na podstawie art. 13 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych dnia 28 lipca 2005 r. (Dz. U. Nr 167, poz. 1398), 17 zł kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, ustalonej na podstawie art.1 ust.1 pkt 2 oraz Załącznika do ustawy o opłacie skarbowej z dnia 16 listopada 2006 r. (Dz.U. Nr 225, poz. 1635 z późn. zm.), koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 zł (obliczone od wartości przedmiotu sporu, zgodnie z § 6 pkt 4 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. - w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu -Dz.U.2013.461 j.t. ze zm.), część kosztów wynagrodzenia biegłego w kwocie 62,47 zł (22 % x 283,99 zł). 30 % kosztów poniesionych przez powoda to 533,84 zł (1.779,47 zł x 30 %)

Strona pozwana poniosła następujące koszty procesu: 34 zł kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictw, ustalonej na podstawie art.1 ust.1 pkt 2 oraz Załącznika do ustawy o opłacie skarbowej z dnia 16 listopada 2006 r. (Dz. U. Nr 225, poz. 1635 z późn. zm.), 1.200 zł kosztów zastępstwa procesowego, ustalonego na podstawie § 6 punkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002r. Nr 163, poz. 1349), część kosztów wynagrodzenia biegłego w kwocie 330 zł (22 % x 1.500 zł). 70 % kosztów poniesionych przez stronę pozwaną to 1.094,80 zł (1.564 zł x 70 %). Powód zobowiązany jest zwrócić stronie pozwanej różnicę pomiędzy kosztami poniesionymi przez powoda i pozwaną w kwocie 560,96 zł (1.094,80 zł-533,84 zł).

Sąd w pkt VII i VIII wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nysie od pozwanej kwotę 42,31 zł tytułem poniesionych przez Skarb Państwa kosztów opinii biegłego i kosztów dokumentacji medycznej (22 % x 594,17 zł x 30 % oraz 1/2 x 20,66 zł x 30 %), a od powoda kwotę 98,73 zł tytułem poniesionych przez Skarb Państwa kosztów opinii biegłego i kosztów dokumentacji medycznej (22 % x 594,17 zł x 70 % oraz 1/2 x 20,66 zł x 70 %).

Orzeczenie w przedmiocie kosztów postępowania w zakresie roszczenia o zadośćuczynienie powódki S. K. znajduje podstawę prawną w przepisie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego uwzględnienia roszczeń koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Powódka wygrała niniejszy proces w 25 %. Poniosła następujące koszty procesu: 1.000 zł opłaty sądowej od pozwu, ustalonej jako opłata stosunkowa na podstawie art. 13 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych dnia 28 lipca 2005 r. (Dz. U. Nr 167, poz. 1398), koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł (obliczone od wartości przedmiotu sporu, zgodnie z § 6 pkt 5 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. - w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - Dz.U.2013.461 j.t. ze zm.), część kosztów wynagrodzenia biegłego w kwocie 124,95 zł (44 % x 283,99 zł), koszty opinii biegłego neurologa w kwocie 351,67 zł, koszty tłumaczeń dokumentacji ciąży na język polski w kwocie 177 zł. 25 % kosztów poniesionych przez powódkę to 1.013,40 zł (4.053,62 zł x 25 %)

Strona pozwana poniosła następujące koszty procesu: 2.400 zł kosztów zastępstwa procesowego, ustalonego na podstawie § 6 punkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002r. Nr 163, poz. 1349), część kosztów wynagrodzenia biegłego w kwocie 660 zł (44 % x 1.500 zł). 75 % kosztów poniesionych przez stronę pozwaną to 2.295 zł (3.060 zł x 75 %). Powódka

zobowiązana jest zwrócić stronie pozwanej różnicę pomiędzy kosztami poniesionymi przez powódkę i pozwaną w kwocie 1.281,60 zł (2.295 zł-1.013,40 zł).

Sąd w pkt XII i XIII wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nysie od pozwanej kwotę 67,94 zł tytułem poniesionych przez Skarb Państwa kosztów opinii biegłego i kosztów dokumentacji medycznej (44 % x 594,17 zł x 25 % oraz 1/2 x 20,66 zł x 25 %), a od powódki kwotę 203,82 zł tytułem poniesionych przez Skarb Państwa kosztów opinii biegłego i kosztów dokumentacji medycznej (44 % x 594,17 zł x 75 % oraz 1/2 x 20,66 zł x 75 %).

W punkcie XIV i XV wyroku, stosownie do przepisu art. 84 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd nakazał zwrócić powodowi i stronie pozwanej niewykorzystane zaliczki na koszt opinii biegłego.

Wobec powyższego należało orzec jak tenorze sentencji.